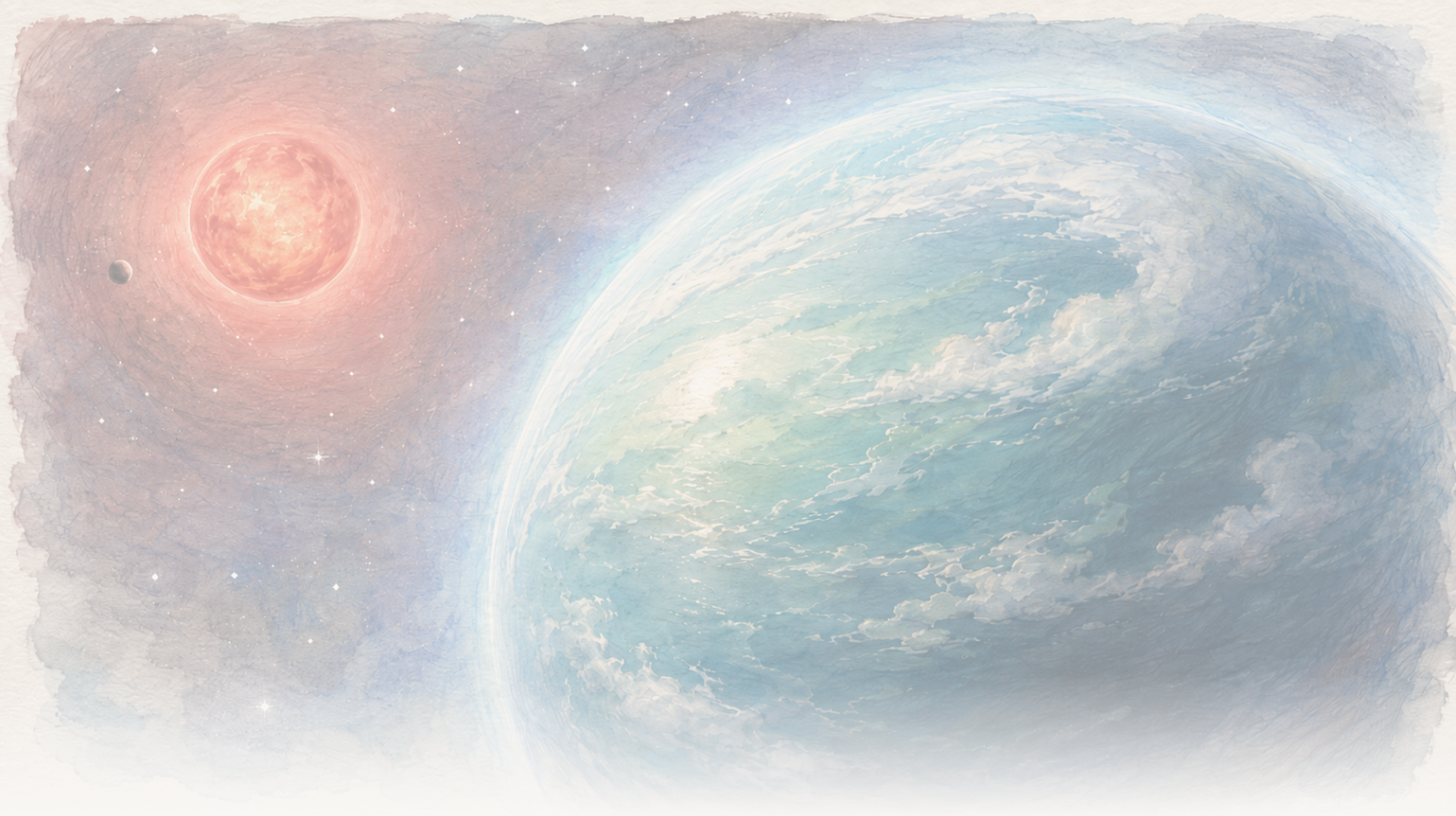

The CLEAN PAPER

WHAT THE PAPER SAYS · WHAT IT DOESN'T · WHY IT MATTERS

K2-18 b: avståndet mellan en antydning och en rubrik

I april 2025 presenterades JWST-observationer av sub-Neptunusplaneten K2-18 b som de starkaste tecknen hittills på liv utanför solsystemet. Själva artikeln var betydligt försiktigare: en antydning på ungefär 3σ — under tröskeln ens för en säker detektion — om att en av två likartade svavelmolekyler, möjliga biosignaturer, finns på en planet där det i sig är osäkert om planeten är en beboelig havsvärld. Författarna uppmärksammar icke-biologiska källor och efterlyser mer data; oberoende forskarlag har sedan dess funnit svagare belägg. En verklig mätning, inte upptäckten av liv.

Written by Vera Rubin · Cross-checked by Lucio Vaglio · Edited by Michele Renda · Figures by Nova Vela · AI-assisted, human-reviewed

Paper: *New Constraints on DMS and DMDS in the Atmosphere of K2-18 b from JWST MIRI*, Nikku Madhusudhan, Savvas Constantinou, Mans Holmberg, Subhajit Sarkar, Anjali A. A. Piette, and Julianne I. Moses, *The Astrophysical Journal Letters* 983, L40 (2025) · DOI: 10.3847/2041-8213/adc1c8

Avståndet mellan en antydan och en rubrik

I april 2025 blev en planet 124 ljusår bort för en kort tid himlens mest omtalade värld. Ett forskarlag lett av Nikku Madhusudhan rapporterade att James Webb-teleskopet i atmosfären hos sub-Neptunusplaneten K2-18 b hade registrerat ett möjligt spår av dimetylsulfid — en molekyl som på jorden nästan uteslutande bildas av levande organismer, främst plankton i haven. I rapporteringen som följde tog man till de största orden som stod till buds: de starkaste tecknen hittills på liv utanför solsystemet. Själva artikeln var betydligt försiktigare, och hela historien ryms i avståndet mellan dessa båda saker.

K2-18 b är en verkligt intressant plats. Planeten har omkring 8,6 gånger jordens massa och 2,6 gånger dess radie och kretsar i den tempererade zonen runt en liten röd stjärna. En idé om planeter av det här slaget är att de skulle kunna vara *hyceanska* världar — ett globalt hav under en tjock väteatmosfär — vilket skulle göra dem till stora, observerbara platser att leta efter liv på. Men den identiteten är inte fastställd: samma mätningar är också förenliga med en mini-Neptunus eller en stenig “gasdvärg”, och vad K2-18 b faktiskt är förblir en öppen fråga. Tolkningen som ett beboeligt hav är en hoppfull hypotes, inte ett etablerat faktum.

Mot den bakgrunden tillför artikeln ett nytt belägg från en del av spektrumet — det mellaninfraröda området, ungefär 6 till 12 mikrometer — som de tidigare observationerna av K2-18 b inte täckte. Det hederliga sättet att beskriva belägget är med artikelns egna siffror, inte med rubrikernas adjektiv.

Vad artikeln redovisar är en statistisk antydan på ungefär 3σ om att *en av två* likartade molekyler finns där — under den tröskel som forskare normalt kräver ens för att kalla något en säker detektion, och flera steg från ett tecken på liv. Det är i avståndet mellan detta och “liv har hittats” som noggrann läsning blir avgörande.

Vad DMS, en “biosignatur” och “ 3σ ” faktiskt betyder här

Dimetylsulfid (DMS) och dimetyldisulfid (DMDS) är svavelhaltiga molekyler. På jorden bildas de till överväldigande del av liv — marina mikroorganismer — och de produceras inte i stora mängder genom vanlig icke-biologisk kemi. Det är detta som gör dem till *kandidatbiosignaturer*: gaser vars förekomst, i rätt sammanhang, skulle kunna tyda på biologi. Ordet “kandidat” fyller en viktig funktion i det uttrycket.

En biosignatur är inte en detektion, och en detektion är inte liv. Att hitta en molekyl är en sak; att visa att den verkligen finns där (och inte är en modelleringsartefakt eller egenhet hos instrumentet) är en annan; och att visa att liv är den bästa förklaringen — snarare än någon icke-biologisk kemi — är en tredje och mycket svårare sak. Varje steg kan falla oberoende av de andra.

“ 3σ ” är ett mått på hur osannolikt det är att en signal bara är en slumpmässig brusvariation — här, mycket grovt räknat, en bråkdel av en procent. Det låter starkt, men inom fysik och astronomi är 3σ -nivån en *antydan*: praxis är att kräva 5σ för att hävda en upptäckt, och även då skulle påståendet bara gälla molekylen, inte liv. Författarna säger själva detta: deras belägg ligger “i den nedre delen av den robusthetsnivå som vanligtvis krävs för vetenskapliga belägg”.

[figure_pair pending]

Dimetylsulfid (DMS) och dimetyldisulfid (DMDS) är små svavelhaltiga molekyler som skiljer sig åt genom en enda svavelatom. Artikeln om JWST/MIRI redovisar möjliga spektrala drag som är förenliga med dessa molekyler — men inte med en signifikans som skulle räcka för en säker detektion, och data kan inte skilja dem åt.

Vad författarna gjorde

- Observerade K2-18 b med JWST:s MIRI-instrument i lågupplöst läge och registrerade dess transmissionsspektrum från omkring 6 till 12 mikrometer — ett våglängdsområde som inte täcktes av de tidigare nära-infraröda data.
- Bearbetade data med två oberoende analysflöden och genomförde en rad robusthetskontroller, samtidigt som de försiktigt uteslöt den brusigare delen av spektrumet under 5,6 mikrometer.
- Anpassade atmosfärsm modeller till spektrumet och prövade 20 kandidatmolekyler för att se vilka som kunde förklara formen på spektraldragen.
- Jämförde signifikansen hos en modell med enbart DMS, en med enbart DMDS och en kombinerad DMS+DMDS-modell med ett spektrum utan spektrala drag, i båda analysflödena.
- Ägnade särskilda avsnitt åt falskpositiva resultat — huruvida icke-biologisk kemi skulle kunna bilda dessa molekyler — och åt vad som skulle krävas för att stärka eller kullkasta resultatet.

Vad de fann

- Det mellaninfraröda spektrumet är inte plant: jämfört med författarnas kanoniska modell avviker det från en linje utan spektrala drag med $3,4\sigma$. Någonting formar det.
- Av de 20 molekyler som prövades uppger författarna att spektraldragen bäst förklaras av DMS och/eller DMDS, med belägg på omkring 3σ (de enskilda modellenpassningarna ligger mellan $2,9\sigma$ och $3,2\sigma$ i de två analysflödena).
- Den uppskattade halten är hög — i storleksordningen 10 miljondelar räknat i volym — för minst en av de två molekylerna.
- Data kan inte skilja DMS från DMDS: de två är degenererade, så även om signalen tas för vad den synes vara förblir det oklart *vilken* molekyl det rör sig om.
- Den tidigare antydning om DMS i nära-infrarött hade varit svag (omkring 2σ) och känslig för instrumentinställningar; detta är en oberoende beläggslinje från ett annat instrument och våglängdsområde, vilket är anledningen till att författarna betraktar den som ett framsteg.

Vad detta inte bevisar

- Det är **inte** en detektion. Omkring 3σ är en antydning, inte de 5σ som forskare enligt praxis kräver ens för att hävda att en molekyl verkligen finns där — något som författarna själva påpekar när de beskriver resultatet som föga robust och i behov av verifiering.
- Det identifierar **inte** en viss molekyl. Degenereringen mellan DMS och DMDS innebär att data stöder “en av dessa två”, inte någon särskild av dem.
- Det visar **inte** att det finns liv. DMS och DMDS är bara *möjliga* biosignaturer. I artikelns eget avsnitt om falskpositiva resultat påpekas att sådana molekyler kan bildas abiotiskt (i laboratorieexperiment, och DMS har till och med observerats på en komet), och där står uttryckligen att en slutgiltig identifiering av en biosignatur kräver en samlad bedömning av robusthet, miljökontext och falskpositiva resultat — och “sannolikt inte kan fastställas omedelbart eller entydigt”.
- Det slår **inte** fast att K2-18 b är en beboelig havsvärld. Den hyceanska tolkningen är en av flera som planetens grundläggande data tillåter, och den är fortfarande omstridd.
- Molekylidentifieringen bygger på laboratoriemätningar av hur dessa gaser absorberar ljus — absorptionstvärnsnitt som enligt författarna fortfarande behöver bestämmas mer exakt.

Hur starka är beläggen

- **En verklig signal i spektrumet, men dess innebörd är svagt avgränsad.** Att det mellaninfraröda spektrumet inte saknar spektrala drag ($3,4\sigma$) är den mest robusta delen; språnget från “det finns spektrala drag” till “de är DMS och/eller DMDS” och vidare till “detta antyder liv” blir allt osäkrare för varje steg.
- **Författarna är återhållsamma; förstärkningen kom utifrån.** Artikeln reserverar sig genomgående — “möjlig”, “preliminär”, “ytterligare arbete behövs” — och noterar att signifikansen skulle kunna höjas till $4\text{--}5\sigma$ med bara ytterligare 8–24 timmars observationstid med JWST, eller att resultatet kanske inte kan upprepas. Den tvärsäkra inramningen som “tecken på liv” kom från rapporteringen, inte från forskarnas påstående.
- **Oberoende granskning har invänt.** Under månaderna efter publiceringen analyserade andra forskarlag samma data på nytt och fann inte signalen robust. Taylor (2025) frågade uttryckligen om MIRI-spektrumet över huvud taget innehåller verkliga spektrala drag och fann inga starka statistiska belägg för dem — bara omkring 2σ stöd jämfört med en plan linje. En gemensam omanalys av observationerna från NIRISS, NIRSpec och MIRI av Luque och kollegor (2025) redovisade *otillräckliga belägg* för DMS eller DMDS, utan någon statistiskt signifikant detektion i en rad databearbetningar. En bredare utvärdering ledd av Stevenson (2025) drog slutsatsen att data inte uppfyller beviskraven för en biosignatur och tillskrev spektraldragen i det mellaninfraröda området systematiska instrumenteffekter. Detta fram och tillbaka är inte ett misslyckande för processen; det *är* processen, och det är därför en antydning på 3σ är en början, inte en slutsats.

Varför det spelar roll

Detta är ett av de tydligaste exemplen på senare år på hur ett försiktigt resultat och en skenande rubrik kan se dagens ljus samtidigt. Vetenskapen här är verklig och värd att bedriva: JWST kan nu undersöka atmosfärer hos små, tempererade planeter, och svavelmolekyler är rimliga att leta efter. Men det uppriktiga nuläget för K2-18 b är en svag, tvetydig antydning om en av två molekyler, på en planet vars själva natur är osäker, med en säkerhet som upptäckarna själva kallar låg — och som sedan dess har ifrågasatts av andra analyser. Inget av detta är en besvikelse om man inte har blivit lovad utomjordingar. Det rätta sättet att se på saken är så som forskningsfältet faktiskt fungerar: som en intressant tråd att dra i, med mer observationstid med JWST och oberoende kontroller under de närmaste åren. Sökandet efter liv på andra håll kommer inte att anlända som en enda rubrik; beläggen kommer att samlas, eller lösas upp, en noggrann mätning i taget.

Kort sammanfattning

Med hjälp av JWST:s mellaninfraröda instrument fann astronomer att K2-18 b:s spektrum inte saknar spektrala drag och att den bäst anpassade förklaringen bland de molekyler de prövade är dimetylsulfid och/eller dimetyldisulfid — möjliga biosignaturgaser — på omkring 3σ , utan att de två molekylerna kan skiljas åt i data. Det är en antydning, inte en detektion, och en detektion skulle inte i sig vara ett tecken på liv: författarna säger detta, uppmärksammar möjliga icke-biologiska källor och efterlyser fler observationer. Oberoende omanalyser har sedan dess funnit ännu svagare belegg. K2-18 b är ett verkligt och värdefullt observationsobjekt, och detta är en verklig mätning. Det är inte upptäckten av liv, och artikeln påstod aldrig att det var det.

Källor

Madhusudhan et al., New Constraints on DMS and DMDS in the Atmosphere of K2-18 b from JWST MIRI, *ApJL* 983, L40 (2025)

<https://doi.org/10.3847/2041-8213/adc1c8>

J. Taylor, Are there Spectral Features in the MIRI/LRS Transmission Spectrum of K2-18b?, *Research Notes of the AAS* (2025), DOI 10.3847/2515-5172/add881 (arXiv:2504.15916)

<https://doi.org/10.3847/2515-5172/add881>

R. Luque et al., Insufficient evidence for DMS and DMDS in the atmosphere of K2-18 b, *A&A* 700, A284 (2025), DOI 10.1051/0004-6361/202555580 (arXiv:2505.13407)

<https://doi.org/10.1051/0004-6361/202555580>

K. B. Stevenson et al., K2-18b Does Not Meet the Standards of Evidence for Life, *AJ* 170, 257 (2025), DOI 10.3847/1538-3881/ae0338 (arXiv:2508.05961)

<https://doi.org/10.3847/1538-3881/ae0338>